

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

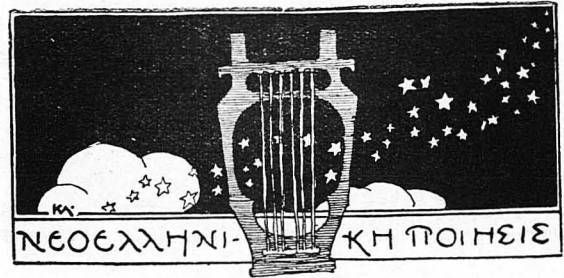
ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΑΜΟΡΓΙΝΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Κάθε γυναίκας χάρια τὸν νοῦν ἔκαμε
ὁ θεὸς πρότα' ἀπὸ γουρούνα τριχωτῆν
αὐτὴν ποῦ ὄλα στὸ σπῆτι ἔχει στὸ βόρβορο
καὶ κυλισμένα γλιανάκατα γαμαί'
κι' ἄλλουστῆ ἡ ἴδια μ' ἀπλητα φορέματα
κάθεται καὶ παχαίνει στὴν ἀκαθαρσία.
Τὴν ἄλλη ὁ θεὸς γυναίκα, τὴν παμπόνηρη,
τὴν ἔχει κάμει ἀπ' ἄλεπού' κι' ἀπὸ κακὰ
δὲν τῆς ἐσφεύγει καὶ ἀπὸ τὰλλα τίποτε'
συχνὰ τὸ κακὸ λέγει, πότε τὸ καλὸ,
πότ' ἔτσι κάτι πέρνει, πότ' ἄλλοιώτικα.
Τὴν ἄλλην ἀπὸ σκύλαν ἔκαμε ζουρλή,
ποῦ ὄλα ν' ἀκούση θέλει ναῦρη τ' ἀπαντα'
παντοῦ τηρᾷ, γυρῖζει καὶ παντοῦ μιλεῖ
κι' ἂν δὲν θωρῆ κανένα μ'πρὸς τῆς ἀνθρωπο.
Καὶ νὰ τὴν φοβερίσῃ, τοῦτῃ δὲ σοπῆ,
καὶ μὲ τὴν πέτρα νὰ τῆς σπῆς τὰ δόντια τῆς
κι' ἂν τῆς γλυκομιλήσῃ καὶ παρακαλῆς,
καὶ μὲ τοὺς ξένους ἂν καθίσῃ ποῦποτε,
πάντα σαλιάζει, πάντ' ἀτέλειωτα λαλεῖ.
'Απὸ πηλὸ τὴν ἄλλη οἱ θεοὶ ἔπλασαν
καὶ τὴν παντρέψαν, τὴν κουτῆν, οὔτε κακὸ
οὔτε καλὸ γυναίκα τέτοια νοιάζεται.
καὶ μόνο νὰ μπουκῶνῃ ξέρει τὸ φαγί
κι' ἂν ὁ θεὸς χειμῶνα κάμη πάγκαλο,
δὲν σέρνει τὸ σκαμνί τῆς πρὸς τὴν ἐστία.
Τῆ δῖγνομη γυναίκα' ἀπὸ τῆ θάλασσα
τὴν ἐπλασε' μιά μέρα λάμπει καὶ γελῇ
καὶ ξένοι ἂν τὴν ἴδουν θὰ τὴν παινεύσουνε
'δὲν εἶν' ἄλλη γυναίκα σ' ὅλη τὴν στεριά
καλύτερη ἀπὸ τοῦτῃν οὔτε π' ὁμορφῆ'.
τὴν ἄλλη μέρα δὲν κοιτᾷ νὰ τὴν ἴδῃ,
μηδὲ νὰ τὴν κοντέψῃς ἀγριεὺνι σου
καθὼς τὴν σκύλα ποῦ βυζαίνει τὰ σκυλιά.
ἀγέλαστῃ εἶναι σ' ὄλους καὶ σιχαίνονται
νὰ τὴν ἴδουν, οἱ φίλοι, ὅσο κ' οἱ ἐχθροί.
καθὼς συχνὰ σάν πήκτρα στέκ' ἡ θάλασσα'
κι' ἀκύμαντῃ, καμάρι μέγα τὸν ναυτῶν,
τὸ καλοκαίρι' μὰ συχνὰ μανίζετα
καὶ κύματα φουσκῶνε καὶ βροκοτυπᾷ,
τέτοια γυναίκα μινιάζει μὲ τὴν θάλασσα
τὴν ἄλλη ἀπὸ γαῖδουραν ἔκαμε ψαρή,
ποῦ μόλις μὲ τὰ λόγια καὶ τὸ σκῶντημα
στέρχει νὰ κάμη τ' ἀρεσκούμενο τάνδρος'
καὶ στὸ κελί' αὐτῆς τρώγει τὸν περιδρόμο.
ταχὺ καὶ βράδου τρώγει μὲς στὸ μεγερεῖο
καὶ στὴν ἀγάπῃ δὲν ἔχει προτίμησ'
φίλος τῆς εἶν' καθένας ξένος ἡ δίκος.
Τὴν ἄλλη ἀπὸ νυφίτσα γενεὰ πρόστυχη'
γλυκάδ' αὐτὴ δὲν ἔχει, δὲν ἔχει καλὸ,
δὲν ἔχει χάρι μηδὲ στάλα πάνω τῆς,
καὶ ὡς τὸσο δὲν χορταίνει χάρια καὶ ἀγκαλιά.
καὶ τὸν δικὸ τῆς ἀνδρα ἀηδιάζει τον
Κ' εἶνε καὶ κλέφτρα καὶ πολλῆ κάνει ζημιὰ
στοὺς γειτόνους τοὺς τρώγει καὶ τὰ πρόσφορα
τὴν ἄλλη ἡ φοράδα γέννησε ἡ χαδοῦ
ποῦ τες χονδροδουλιές δὲν καταδέχεται.
δὲν γγῆζει μύλο, μηδὲ κόσανο ποτέ,
δὲν βγάξει τὰ σκουπίδια ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς.
στον φούρνο δὲν ζυγώνει, φεύγει τὸν καπνὸ,
κι' ἂν ἔχη ἀνάγκη, προσεγᾷ στον ἀνδρὶ τῆς'
λούζεται κάθῃ μέρη δυὸ καὶ τρεῖς φορές
καὶ γιὰ νὰ λάμπῃ, μ' ἄλοιφές ἴλε φεται.
καὶ στὰ μαλλιά τῆς, κτενισμένα μιά χαρά,
πάντα φορεῖ λουλούδια καὶ στολισματα.
Κολῆ εἶν' αὐτὴ ἡ γυναίκα γι' ἄλλους νὰ χασκοῦν.
ἀμμή γιὰ τὸν δικὸ τῆς κακὸ γίνεται,
'Αμῆ ἡ γυναίκες εἶν' τὸ ζῶπρωτο κακὸ
κι' ἂν φάινεται καμμιά τοὺς λίγ' ὠφέλιμη,
γιὰ κείνον ποῦ τὴν ἔχει γίνεται κακῆ.
Γιατὶ ποτέ του δὲν περᾷ καλόκαρδος
ὀλίκαρη μιά μέραν ὅποιος παντρευτῆ'
κι' ἂν πέσῃ φτώχεια μὲς' στὸ σπῆτι γρήγορα
δὲν θὰ τὴν διώξῃ, θάχῃ τὴν μαζὺ κι' αὐτῆ...
Κι' ὅποια γυναίκα φαίνεται πεῖθ φρόνημη
κεῖνη εἶν' ἀπ' ὄλης ἡ χειρότερη ζημιὰ.
Τὶ σάν ὁ ἀνδρας χάσῃ, τὸτ' οἱ γείτονες
γελοῦν, θαρῶντας πῶς τὴν ἔπαθε κι' αὐτός.
Καθεὶς καλοφημίζει τὴ γυναίκα του
καὶ τὴ γυναίκα τὰλλου τὴν κακολογᾷ
κ' ἴδια πῶς ἔχουμ' ὄλα δὲν τὸ ξέρουμε.

650 π. Χ

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ΑΜΟΡΓΙΝΟΣ

[Ἐκ τῆς τελευταίας μεταφράσεως τοῦ καθηγητοῦ
τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σ. Μενάρδου]

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ

Ἐυπνῶ, μοῦ εἶπαν ἔφυγῃ ἡ κόρη π' ἀγαποῦσα
Καὶ κατεβαίνο στὸ γιαιλὸ,
τὴν θάλασσα παρακαλῶ
τὴν μικροκυματοῦτα.

—'Ἐγὼ τὰ πρωτοδέχθηκα τ' ἀφράτα τῆς τὰ κάλλη
Μοῦ εἶπε ἓνα κύμα καὶ γι' αὐτὸ
Μὲ πόθο καὶ μὲ γογγυτὸ
Φιλῶ τὸ περιγιάλι.

—Τὰ μάτια τῆς, ἐρώτησα, μὴν ἦταν δακρυσομένα ;
'Ἐνα ἄλλο κύμα μοῦ μιλεῖ
—Σὰν τὸ χαρούμενο πουλί
'Ἐσήγαινε στὰ ξένα,

Τὸ τρίτο κύμα ἐρώτησα : ἐμὲ γιὰτί ν' ἀφήσῃ
Νὰ κλαίγω καὶ νὰ λαχταρῶ ;
Περᾷ αἶ το κύμα τὸ σκληρὸ
Χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσῃ.

† ΓΕΩΡΓ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΚΩΝΩΠΙΑΣ

Κλέφτῃ κώνωπα κι' αὐθάδῃ
Πῶς τολμοῦσες κάθε βράδου
Καὶ ταιμποῦσες μὲς' το στρώμα
τὴν ἀγάπῃ μου στὸ στόμα ;

Πῶς τὰ χεῖλή τῆς ταιμποῦντας
Καὶ τὸ αἷμα τῆς ρουφῶντας,
δὲν λυπόσουν νὰ μὴ χασουν
τὴ βαφή τους καὶ χλωμάσουν ;

δὲν σοῦ εἶπα πῶς ζηλεύω ;
Καὶ συχνὰ παραμονεύω
Κι' ἂν σ' πιασῶ θὰ σὲ γδάρω,
τὴν ἐκδίχῃσι νὰ πάρω ;

Τὶ λοιπὸν σὲ πρέπει τώρα,
'Ὅπου ἦρθ' ἔκειν' ἡ ὥρα,
Καὶ πιασόμενον στὴν παγίδα
Μὲς' τὰ χερῖα μου σὲ εἶδα ;

Δίχῃ ἦταν νὰ σὲ σφίξω,
Νὰ σὲ πνίξω, νὰ σὲ δεῖξω,
Πῶς κρυφὰ κρυφὰ τολμοῦσες
Καὶ τὴν νύχτα τὴν ταιμποῦσες.

Πάλ' ἐγὼ ὁμως, πάλι κλίνω,
Καὶ σάν εὐπλακχνος σ' ἀφίνω.
Πλὴν φυλάξου μὴ τολμήσῃς
Στὸ ἐσῆς νὰ τὴν ταιμηθῇς.

'Ἐπειδὴ σὲ βεβαιῶνω,
Καὶ φρικτοτατα σ' ἀμόνω,
Μὰ τὰ χεῖλή τοῦ δαγκάνεις,
'Ἄν σὲ πιάσω θ' ἀποθάνῃς.

† ΑΘ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

